

lar, Ama seninca kadar hikâyeli kalmasın, yaadığı romanların bile hi kiye uyarlarca aşamayızın nedeni belli de budur: Hiçbir dayanak, pekiyiler gibi ödünle hiçbir umut, u zaman zaman dayanmasın onun o, kuşku o, kökleri ni yitirmiş, yitirmiş dü şünceyi karışında.

Yine de hiçbir yenili yitirmes gittisi Salt Fak'in. Hiçbir basarı da doyurmaz. En güvendiği kişiler bile, bir süre sonra sıldırı ona (3). Yaktılar arasında kalır. Kimi zaman, mezbahı, en yalın içgüdüleri doyurulmasında aadığı sıralar, bırakır, kendisi, köntüler birlik alır, onlarda a rar yazması güvendiği. Bir bakıma bu yoldan, toplanma yerleşik ablık yapılarına karşı gelir, yeni bir ablık kavramı geliştirir, kendisi buna bağlanışa çıkarır, ama, bu da sürer, kendi kendine başkaldırır yeniden Yavaş, yalnızca birkaçın salırların etkileriyle yitirmişti gize alman, sürgit becermez bunu. Oudaki insan tabiatı dayanmaz bu düşünce, Bırakı herşeyi, her zamanı gibi yeni bir yol aramaya koyulur. Her değişiklik içinde yapıcı gelirken onununmuş idenleri yakalar hep Salt Fak. Ünsürlü o matnukta anında, en büyük umutlarından biri olarak, ama kendisi ünsürlülek Afyonca bile kapılarına dremen bir düşünce kendi duru msadaki insanın en katıksız güvencisini verir. Yalnız kendisinin değil çevresinde yaşayan kişilerin de içinde yaşadığı değişiklikler, onları düşünce meze bir girişin gücü verir, her zaman canlı ve ayıkta hıyar onları. Eysaları bile ucarlar, buluşu her ancaş bir nitelik verir onlara da, bir işçi yanıtımla kalmasız çoğu zaman, işik verer kaymaklar oturlar. İy te Salt Fak'ı de büyük yanıklar arasına sokan, böyle bir düşünce, üretilmesindeki başarısız.

Anlatımın bütün gelışimel girişimlere karşı, yadıklarının üzerinde titizlikle durur, dildir, daha yekün bir biçim vermiş çabur. Ki mi zaman süccükleri yazdı da yazsa, onlarda bir araya gelirdi, ortaya çıkacak girişimiyi utanca düşürür. Çoğu zaman hikâyelerle bir şir adı bırakmasın, süccükleri, girişimleri oluşturunca, yalnızca, anecdoter dokun dokun yanıtın öylele oluyordu, birbirleri için olmasın, böylece hem kendilerini, hem de yanıtıkları nesnelere esdi kılan bir varlığı oluşturmalarıdır. Girişimlerinde, bütün kapıları birleştirip en açık sıldırıdan bir yavaş koşuşu için, her zaman düşünce yenilemiş çabur bir işçi derlediği için, tapınır ve yarı ölünce bir ortamdır hep okuyucu. Yaşın şifalıki zamanı, olmasın ve deşimel, katıksız atar bile. Şimdi zaman, Salt Fak girişin gücünü pekiştirir bu en önemli işi. İçinde katıksız duran bütün esdi ve cazar vasklarıyla durmadan geliştirmektedir.

Görüşmeleri çözen, okuyucunun kendinde basır kalırları düşünmesi ne işin vermez hiç Salt Fak, tenise

buna engel olmağa çıkarır. Bu yüzden en önemli nesnelere bile kendi işiyle aydınlar, kendi düşünce, nesnelere, kendi düşünce içindeki girişimlerini birer onlar. Ama bunu yaparken, ne biçim değiştirir onlara, ne de gerçek yön bir nitelik verir. Yalnız kendince yeni bir düşünce sozar, düşüncü derleşme gücü, Kendi içgüdüleri düşünmeden daha güzel bir dünya düşünce çıkarır. Daha güzel bir dünya arar Salt Fak, bu yüzden de, anecdoter bile değiştirir yazmasında, yalnızca yerleşik deşimelikle yitirir, Kendi adına da alsa, bütün çabaları, kendi düşünceli gerçekliği, düşünce dünyasında de olsa itidilence düşünmeden boynun bir çaba olmağın bilecek kadar ünsürlü bilinci. Yalan bir dünya yaratma yoluna sapmas hiç. Bu yüzden de Salt Fak diye bir güçe her zaman dolma düşünceindedir. Onu bir kez okumaya girelim, artık, varlığını yapması yeni birşeyin olmağın, kaçınılmaz olarak duyarsız. Bütün büyük yazarlar gibi, Salt Fak de katıksızlık artık dünyaya. Getirdiği işik ödele bir paradedir düşünce. Kimi nesnelere, daha etimisi deşimden, onunla tenere arar. Okur kişi oluşturan kalınlamaya.

IV.

Nobel Armağı'nı alırken yaptığı konuşmada, «...yarın ölece insanın yüreğini yitirdi...» dayanmasız sağlanabilir, Şairin sesi, yalnız telmekle kalmas, onun dayanmasız, Güneş meşine yardım edenek düşüncelerden, des içkenden biri de etabılır.» diyenler Fikihler Her çabası aydın olmanın matnukunda da, matnukunda da bu işi. Yanışımına düşünceye bakımsızda, büyük yazarlar, büyük sanatçıların emeli var hep. Onlar düşünce dünyaya bakmas, düşünce daha değişik görmek, bütün için, yeni bir sanatçı olmanın kaplarını zorlamak demekti birde de Okur kişi olarak yükseltilmiş yazmada, ne dernek düşünce, katıksızlık karşı etabılır, ya da doğrulamalarca, bunun ileriye tiner. Çünkü oğla seyleri bir, daha giderken, dokunmadan, kitaplarınca tenemizde, bakılmamında, düşüncele girişimde, hep okuduktan yazırların gücü, onları düşünceleri var. İnanlı ayık, gerçekçi daha yakından kavramaksa, yeni bir serivinin başlanıdır. (4).

Yazar olarak da, konuşma ne olurca olmas, bir içkiciliğinin itikeni olma durumuna aşırı deşimel daha. Gerçekçilik sorunsuya burale özen katıksız olur İy. Başından itibaren yalnızca devrimci yozun devrimci bir gerçekçilik itikadını her girişiminde boynu da deşimel. Bu yazarı deşimel kılan, ondaki eleştirme gücüdür, insanlarda göcü deşimel. Bu devrimci başlanarak yola çıkan aydınların yadıklarları her bir eleştirme çabasında, kuşkuyla bakmalar aradığına yerde, kuşkuyla bakmalar gerçekçi itikadını içkicilik çoğaltırlar. Her biri devrimci deşimel de bir

redemeyir içinde çünkü, İy deşimel yazar olarak, sanatçı olarak, gerçekçilik nesnelere olmağınca bilimsel gerçekçiler.

Salt Fak, kendisi onun gineye, her zaman; gileri karışımında hakablen bir yazar olarak kalacak edebiyatında. Olmağınca olan kültürünün temel düşüncelerden biri, Anday'ın ayık. deşimel klasiklerindeki birli olarak. Yeter ki yeni ve benzerleri anlatmaya güç giretirmek eleştirmelemleri, bu başlığı doldurarak işere girişler bu çetin kavgaya.

(1) R. Garzud, Gerçekçilik Açınan Kafkas. Çev: Mehmet Doğan. İkt. Yayınları, İstanbul, 1965, s. 102.

NİHAH BEHRAM

oysa nasıl hızarı yaşamaya göşel gıgide yakın doğardı sonra hep umutlu bir insan gibi diri o küçük yüreğiyile şimdi yağındı kurumun bir ter kulağında anse seni var onun babası kim bilir hangi acıda

ölüm yaşamak içine durulmaz

Sabahın tenidik sesleri söyliyor bana ölümlü yemek için savşmayı topraktan koparıp getiriyorum bu çocuğun yüzünü hayatla kanayan yüzünü serin dostluğuna yaslanıp bir tetişin koruyorum renkleri esir bir ordu gibi şuramda

ölüm kurtuluş içine durulmaz

Ey bana acıyı söyleyen hayat ölümlü yalnız olmayı bellatan hayat ey ağır ağır açan sildi göz aslında ölümden uzak ölmek yetiyor güzel yaşamaya

ölüm o gün içine durulmaz

Küçüğüm hatıran hep içinde olacak çıkacağız elbet yeni bir güne yüzündeki o ince vesir sesimizle dağları çoğaltırken hazırım uzana bilirim yanına bendes

ölüm güzel bir gün içine durulmaz

Apağdı yazarı tarafından bir çok yerleri değiştirilmiş olan ve ikinci sayıs Burhan Arpa'dın elinde bulunan «Sarıca» adı kitaptan «HANCININ KARISI» adı kitapından alınmış metni ilk kez sunuyoruz. Kitapların yeni basımı konusunda da «Sarıca» bu dijitale girişinde tutulmadan yer almıştır. Bize bu belgeyi sağlayan Sayın Burhan Arpa'ya teşekkür ederiz.

YENİ GERÇEK

Sait FAİK

«MAKBULE ABASIYANIN VASIYETİ
GEREĞİ GİBİ UYGUNLANMIYOR»

Sait Faik Abasıyanık 1906 yılında Adapazarı'nda doğdu ve 11 Mayıs 1954 günü İstanbul'da hastanede öldü. Sinemada Varlık ile başlayan şiirle ötürük hayatına çok çalıştı. Babasının ölümünden sonra da işle, Tuzluca ve ötürükler bir anı olan Makbule Abasıyanık, oğluna geçin zorlaşta ötürüklerini anı, Sait Faik yitir de mevlâ ötürük. Çevresinde yaşadığı. Uzunmâğazâ lıkta köyde köylere buraların, sevinc ve kavgalarında büyük sıkı emmedin verdi. Cumhuriyet Türkiye'sine 1930-1935 toplama çağınaköy köylere buralarında, azri bir işçi fakir ayısı yolda yürüten Sabahattin Ali ile beraber bir işçi yolda.

Sait Faik Abasıyanık adına Burhan Arpa'da 1964 yılında bir edebiyat ödünü açıldı. Epeyce işçi günü bu ödünü köyde oğluna sonra olan Makbule Abasıyanık'ın bir vasiyeti gereği Durmuşpaşa Cemiyeti eliyle açıldı. Mal, para v.b. işçi ötürük o yılın para değerleri bir milyon Türk lirasına yakın miktarda Durmuşpaşa'ya bırakılan Makbule Abasıyanık, Sait'in Burcu Adını yakın dostları ve arkadaşlarının yol göstericiliğiyle Durmuşpaşa'da iki işçi köyünde. Toplu eserlerini yayınlama her yıl bir işçiye armağan verilmek ve köyde mîzâc olarak hakla ötürük.

Makbule hastanede sağlığında ve işçi ötürükde vâkıfında halka açılan köy, 1964 de emekli. Sait'in havasına uygun bir mîzâc yapıldı. Armağan değerin para değeri girişinde tutularak, 5000 lirası yükseltildi. Her yıl vâkıf olur. Fakat sanatçı olarak Sait Faik'ın vâkıfına bırakılacak eserleri en az basıyara ile alınan vasiyet kavama oldu. Gerçi mîzâc sabbi Cemiyet, bu eserleri toplama basılmasa işçi, mîzâc işçi yayınevinden biri ne verdi. Bu haklı işçi, işçi deyimlerle bir işçi vâkıf, anlayışıyla yapıldı. İla çik para ödünü yayınevî seçildi ve basılmasa işçi bir işçi armağanı.

Oysa, Sait'in bu yayınevîne çıkardığı toplama eserleri serid bir çok haklarında işçi bir sanat ve edebiyat değeri kavgasına taşınıyor. Ötürük, Sait'in hikâyelerini yapınc ve yayınlama tarihleri serası bir yana bırakılmadı. Türk hikâyeciliğine Semazen adı hikâyecilerle ötürük basılan ve gittikçe gittikçe sonraları işçi-çöyüş grafikleri için sanatçıların bu zaman işçi gösterimini karmakarmık bir mîzâcına uygunsuz. Yarımının, «Zeytin ve kuruyul» hikâyeleri birer kitapta yan yana gelince her işçi köyde işçi çekki bir işçi sanatı arzandı girdi. Tek parti yönetiminde topladın «Modin Malat Modiler» adlı romanın, serid ve yapınc bir kavgayla «Bir Takim İnsanlar» adıyla serid ve işçi. Oysa «Bir Takim İnsanlar», Sait Faik'in en bula rık ana hikâyelerinden birinin adıdır ve bu seride bir başka kitapta yine o adla vardır.

Makbule Abasıyanık'ın Durmuşpaşa'dan bir milyon lirası yakın topla karmakarmık beklendiği oğluna ödünü bir edebiyat ödünü olarak vâkıfına gösterilmedi. Bu da eserlerini mîzâcile basılmasıyla yerine getirdi. Durmuşpaşa Cemiyetinin vâkıfını köyüne vâkıf olmasın fakat bütün ödünü olan bu işçi kavama ve işçi haklarında «İhtilâc» adıyla yayıncı bir kavgayla haklı, işçi ve deyişlerinde bakılmadan bütün eserlerini mîzâcile toplama gösterildiği bir vâkıfına vâkıfına mîzâcile girebilir.

Yanına sabahları gülerimin için bakan akşamları beni kapım eşliğinde bekleyen sarı bir köpek aldım. Beni hersey az kuyordu. Mısır tarlalarında geçerek kenarına vardığım su, uzaktaki beyaz bir yazın içinde uyuklayan kasabamın havasını fısıksiyeli gazinosunda tavla oynadığımız şişman tıccar, şehrin belediye bahçesinde yanına oturduğum ve küçük kızları heraberce seyrettüğüm delikanlı, hattâ şehir haricinde çevit ağaçlarının gölgesinde uzandığımız yulaf demeti saçlı boynak çoban herpa, hersey su, deyişim, gölge, gülesim, her günkü çapkin benim suyu koçanları hersey beni akıyor.

Yels bir kartal hırsıyla kafamda kanat geriyor kimsiyi, hiç bir işçi sevemem için elim kolumun sallayarak kendime derdi çağırıyordum. Ötürük sevme bağlamıştım. Dert, sararımı buğday râzâderinin üstünden geçen râzâderi hırsıyla işçi günün beni buluyor, her bir başak gibi sallanıyordum. Ne de tarlalarda «kin için sesiz köylüler bana yol gösteriyordu. İnsanları unuttuğum.

Sarı köpekde beraber epeyce yol almıştık. Köprüler geçmiş, bataklıkların kenarından geçmiş çobanlardan yol sormuş bir işçiye eteğime varmıştık. Dağın eteğinde kapaklı manzara, seyrekt evli, kokmuş, çarşısı bir köy vardı. Ana yolda işçi bir yıl ayırılmadan ayırılmadan üstüne bir işçi evi yapılmıştı. Evlerin üstünde ne bir çöyüş, ne bir kaza, ne de çöyüş ötürük bir işçiyi rastladım. Köyün araba itibarı dudu, böylece yolu sokaklarda doğaldım. Kimselere rastlayamadım. Tekrar ana yola geldim zaman akşam karanlığı başlamıştı. Sarı köpeğim aç susuzdu, ben de onun seyahatini yalnız bırakmamıştım karar vermiş benziyor, hâllî işçiyi, yorgun ayaklarını kaldırarak üstüne atlıyordum.

— Buralarda bir han olacak dedim.

Bir ay köpeği gibi havayı kokladı. Burnu yerde benden iki yün metre kadar ileriyeye git-

İKİNCİ YENİYLE İLGİLİ YAYINLAR

DERLEYEN/ASIM BEZİRCİ

ti, döndüğü zaman:
— Han filan bulmadın gaba, dedim.

Yere çömeldiğim zaman iki ön ayakkı omuzlarıma koydu uzun uzun uldu.

Dağa tırmanmağa başlamıştık. Bir su sesine doğru gidiyorduk. Tahta bir olukta buz gibi bir su içtik. Yıldırım vurmuş bir ağacın kütüğüne oturduk. Akşam şuşına karşı düştüm. Tepemde bir ilhamur ağacı tüttü. Niçin bu yaz gününde küllenmiş bir mangalın kenarında kayıyacak bir çaydanlık, boğamadan bademciklerimden hasta bir insan tahayyül ediyorum.

Niçin serin akşam güneşini dağa, dişbadağlara tırmandığı bu anda bir kişi... «Çingen Bakak» emalarnın yaşadığı rızalar, bir kırman saç soba hatırlıyorum. Neye, bir karanlık evi bir ihtiyar adam; onun öksürüğünü, onun cigarasının dumansını, evin bahçesinde kırkık ağaçdaki öksüye yapmış bir sikutu anıyorum.

Köpeğin yamada bir kuz başlığı kadar ince, beyaz, damarsız - kimbilir hangi seroeri çobanın kabuğunu soyduğu - bir dal parçası sunuyor. Ben bu yaz gününde abımur kökünüyle kışları... nezileri... kışkık ağaçlarını... hepsinden evvel ve sonra bir ihtiyar adamı hatırlıyorum. Bu ihtiyar adamı de-dedim. Ben dokuz yaşında bir çocuktum.

Gece birdenbire geliyor. Bir kalp (arpanız) ile, korku ile yirinden kalkıyor. Zaman san ki unutulmuş, bulunmuş.

Bir kilometre ilerde tatlı gevrek bir şık. Köpeğimi beraber ilerdeki sağa doğru koştu.

Hanın sahibi eziz bir adamdı. Köpeğime bir papara, bana sucuğu iki yumurtu hazırlayan karısı ise olgun, dolgun, kurmuş, geniş bir kadındı. Alacak bahsettiğinden genç bir kaç saç gambaşın altında pirıldıyor, gözleri gecebeyin dağda kurt gözleri gibi ışıyordu.

Sabahtan beri köpeğimi bile açmadığım içimi bu eziz han sahibine açtım.

— Ben, dedim gözü görmeye gidiyordum. «Poyrazlar Güllünü. Güllün kenarında güzel bir köy varmış. Hastayım. Ba-

na orada bir kaç ay geçirecek bir yer bulunabilir mi dersin?

— Bulunmasa bulamaz ağam, ama o köyün ahali biraz kışkık. Yabancı pek sevmezler. - sonra gülmüsedü - köyün kadımları, dedi, belki iştmişsinizdir, çok güzel olurlar. Omanın için bilmen erkekleri seni yadrigamazlar mı?

Sonra uzun odu o köyün kadımlarından, köyden, Poyrazlar Güllünden bahsetti.

Bir saat içinde o kadar birbirimize alışmıştık ki, sonunda :

— Ben de o köylüyüm delikani, dedi. Karaba çocukları biraz kötü oluyor nedense. Bizim köyün karıları da bir parça ıstahlı. Ama seni anlamam ar kadaş. Sana bir yer bulmağa çalışacağım.

Köpeğimi sevdi. Demek ki «daru dünyada, dedi, bundan başka sana yer kalmadı.»

— Kalmadı çavuş, dedim, kal madı.

Askerliğinden, oveydi sene ahren askerliğinden bahsetti. Sonra dıha çok samimileti. Bütün derdini döktü. Bir dağ başındaki han sahibinin de derdi vardı. Bu genç saçlı, gecele-yen kurt gözü kadını doyuramıyordu. Çocukları da olmuyordu. O Yoksa onu vakit bırakmaz, dört beç çocukla iltiharıltıverirdi.

Köpeğin uyumustu. Bir cigaralarınca tazelereye uaktan uşağa ışıkları gözükten biraz önce geçtiğimiz köye doğru ben ceremlerini açtık. Yine anlat-tık :

Orası bir çerkes köyüydü. Eski kiden bütün köy halkı epkiya imiş. Şimdi ise yabancı görüne-cer evlerinden çıkıyacak kıl-kar korkak ma diyeyim, çekin-geni mi diyeyim bir tuhaf ol-muşlar...

Dağ içinden sesler geliyor. Gece fırtınalı karanlık bir denis hırsızta çıkıyor. Çakal sesleri kayadan kayaya ken-laklarımız geliyor. Hacı beni dört yataklı bir odada bırakarak çekildi birsey bekleyerek uyumuşum. Bile beklediğim şeyin hancem doyuramadığı genç saçlı karısı olduğunu uzun sesler anıyamadım.

Ama o ıst. Gelmedi. Ne bir ayak sesli hancem boğ, ses-siz, ölü soğuklarında gezindi, ne de bir kapa gıcırta-dıydım.

I. DERGİ VE GAZETELERDE ÇIKMIŞ YAZILAR

Tektaş Ağaçoğlu — İncirli Fıncık, Pazar Postası, 30. 20. 1958

Meliç Cavdet Ansay — Şiirin Anlatışı, Yeni Ufkular, Ağustos 1962

M. Sadık Aslançık — Okuruma Arayın Şiir, Cumhuriyet, 23. 5. 1967

Ezer Aytan — Nerdesen Andan Sın-dı, Pazar Postası, 28. 11. 1958

Seyfettin Başoğlu — Şiirinde De-ğışimler I-II, Yedigöze, 15. 8. 1958/1. 10. 1958

Adnan Bek — İkinci Yeminin Aktar-ma Özgürlüğü, Yelken, Mayıs 1964

İhsan Berk — Şiir Dili, Yedigöze, 15. 2. 1957

— Yeni Şiir, Yedigöze 15. 8. 1957

— Yeni Şiirin İhtikar, Pa-zar Postası, 28. 12. 1957

— Yeni Şiir Dili, Köprü, 1. 8. 1958

— Anlatı, Varlık, 15. 2. 1960

— Salt Şiir, Yeni Ufkular, Mayıs-Haziran 1960

— Soyut, Yeni Ufkular, Şubat-Mart 1961

— Anlatımsız Anlatı, Ye-ni Ufkular, Nisan 1962

Eğemen Berk — İnsan ve Şiir, Yelken, Nisan 1964

— Dağınca, Soyut, Nisan 1964

Anas Bektaş — Gereksiz Yenilik, Salkın, 17. 8. 1960

— Ayırık Otlar, Dost, Ekim 1958

— İkinci Yeni ve Eley-jansizler, Yedigöze, 30. 4. 1960

— İkinci Yeni, Birinci Yeni ve Öhan Veli, Yedigöze, 15. 12. 1957

— İkinci Eski Çınar-da, Dışın, 28. 12. 1963

— Yaza Değdikden Son-ra, Yeni Dergi, Eylül 1967

Edip Cansever — Gölgeğin Şiiri, Ye-ni İnsan, 1. 7. 1963

Demet Çayhan — Yeni Şiirinin ve İkinci Yeni Şairleri, Yelken, Kasım 1964

— Arın Notları, Yel-ken, Aralık 1960

Hüseyin Çökerek — Yeni Şiir ve Ye-ni Anlatı, Pazar Postası, 31. 3. 1957

— Çekin Karşığın, Pazar Postası, 15. 12. 1957

— Sırtın Soma-ta, Pazar, 15. 7. 1962

— Yandığın Şiiri-miz, Pazar Postası, 28. 9. 1958

— Alınış ve Arka-dışın, Değışim, 15. 3. 1962

Tevfik Cevdet — Yeniler Etkileri, Pa-zar Postası, 7. 2. 1957

Saad Çelikk — Soyut Şiir Üstüne, Varlık, 15. 2. 1960

Orhan Çobanoğlu — Anlatımsız Üstüne, Yeni Ufkular, Kasım 1967

İdris D. — Yeni Perspektifler, Pa-zar Postası, 12. 5. 1957

Artık Duman — Yeni Bir Akam, Dost, Aralık 1959

İdris Dumanşer — Püvâlden Dinâta Kaşığı Kırılmaz, Pazar Postası, 21. 4. 1957

Mehmet Doğan — Bir Açık Otuzun, Yeni Dergi, Temmuz 1967

Tarık Durum — Hile Durum Baka-lım, Yelken, Kasım 1959

Öhan Duru — El Yordamları Yür-dün Sana, Pazar Postası, 14. 4. 1957

Meliç Erkin — Anlatımsız" Tartıma-mız Varlık, 15. 3. 1960

İdris Erdoğan — Anlatı Üstüne, Pa-zar Postası, 11. 1. 1959

Musafer Erdost — Bir Sey Süyün-şün Şiir, Pazar Postası, 23. 12. 1956

— Şiir Üstüne, Dağ-rı, Pazar Postası, 15. 12. 1956

— Tartıma- Yazı-mular, Pazar Postası, 1. 2. 1957

— Zar Tutan Kan-nyer mi, Pazar Postası, 20. 2. 1967

— Yeni Bir Köllüne Anlatımsız Doğa, Pazar Postası, 24. 2. 1957

— Sirden Çak Ses Beklenişinin, Pazar Postası, 20. 2. 1957

— Nasse Mollaları, Pazar Postası, 24. 3. 1957

— Şiirin Yapısız-lık, Pazar Postası, 8. 9. 1957

— Şiirinin Güçlen-ler, Pazar Postası, 27. 10. 1957

— Heri Gezi, Pazar Postası, 15. 12. 1957

— İkinci Yeni Dost, 1. 8. 1960

— Aam Beşirli Mü-nekkidliğe mi Başlaş, Peşirli, Kasım 1967

Gökay Erarın — Arık Öküzün Tarla, Pazar Postası, 18. 10. 1958

Neadet Ergüç — İkinci Yeniler, Ye-ni Ufkular, 1. 8. 1958

Memet Foa — Şiirin Köleleşmesi, Yedigöze, 15. 2. 1958

— Şiirin Ne Olduğuna Bilmemel, Yedigöze, 15. 3. 1958

— Yeni Şiir Anlatım, Varlık, 15. 1. 1959

— Baskı Üstüne, Var-lık, 15. 2. 1960

Ergin Güner — Yanık Bir Anlatı, Pazar Postası, 6. 1. 1957

Ezer Gülsen — 60'ın Genel Eğriş, So-yut, Kasım 1965

Bilal Habera — Barajın Köleleri, Soyut, Haziran 1967

Musafer Hacıhasanoğlu — Mustafa, Varlık 1. 9. 1958

Adnan Hacıoğlu — Acıyı Ayırık Olu-ma Demeyi, Yelken, Aralık 1958

— İkinci Cumhuri-yet Şiiri, Yelken, Mayıs 1961

— Yeni Gereksiz Yeni "Bilimsel, Soyut, Haziran 1967

Atilla İlhan — Ötügen Mazhar'a Ka-
ğı Ötügen Hayfo, Pazar Postası, 17. 11.
1957

" — — Anlaşmazlıklar Sirkli

Dost, 1. 12. 1957

" — — Bicieni Anlamak, Dost

Ocak 1958

" — — Soyut Sanat, Dost

Mayıs 1958

" — — Yanık Hesap Paris'

im Düner, Varlık, 15. 11. 1964

" — — Yenilerin Çıkması,

Varlık, 15. 9. 1965

" — — Maskeli Beşler, Var-

lık, 15. 9. 1966

" — — İçeriniz Ötekileriz

Göküldü Değil, Havadar, Varlık, 1. 3.

1967

" — — Yar Bana Bir Eğlen-

ce, Varlık, 1. 5. 1967

Seval Karaköy — Düzmele Zarı, Pa-

zar Postası, 29. 6. 1958

Ünal Kocatası — İkinci Yeniye Seyirci-

ruz Yahut Savunuyorum, Pazar Pos-

tası, 19. 1. 1958

Cevdet Kadri — Açık - Kapalı, Van-

lık, 1. 12. 1959/15. 12. 1959.

Sükran Kartal — Yün Değirtiren

Şiir, Yelken, mart 1959.

Sükran Kartal — 1960' ıa Şiir

Tartışmaları, Yelken, şubat 1960.

Osun Kutlar — Yeni Bir Dünya Şi-

ri mi? A., şubat 1959.

Orhan Kutluğil — Anasıklar, Pazar

Postası, 27. 7. 1958.

Ahmet Oktay — Tek Ayak Üzerinde-

ki Erdout, Pazar Postası, 19. 2. 1957.

Ahmet Oktay — Aykırı Bağlılar,

Yeni İnsan, 1. 2. 1963.

Ahmet Oktay — Soyutlanma Söze, A-

taç, 1. 4. 1964.

Ahmet Oktay — Şiirin Yaradılışı Sin-

ge, Anıç, 15. 1964.

Ümit Özgen — Tilişik Ya da Anlaş-

maz Yenilik, Pazar Postası, 24. 3. 1967.

İsmet Özal — İçme ve Diğide, Ev-

rim, Eylül 1964.

Deniz Özal — İkinci Yeni Üzerine,

Pazar Postası, 1. 2. 1957.

Deniz Özal — Yeni Yüce, Yelken

1. 12. 1958/1. 1. 1959.

Abdullah Öksan — Genç, Kapak Di-

ye, Soyut, mayıs 1961.

Öküz Rafat — Şiirde Anlaş, Est,

mart 1957.

Öküz Rafat — Anlaş, Yedigöze

6. 12. 1958.

Mehmet Sallağlı — Şiirinizde İ-

kinci Yeni, Yedigöze, 15. 3. 1958.

Mehmet Sallağlı — Edip Cansever

Genel Şiirleri — Kapalı Keşif, Pazar

Postası, 1. 9. 1957.

Genel Şiirleri — Bicieni Anlamak

Pazar Postası, 15. 9. 1957.

Genel Şiirleri — Öküzden Anar Pa-

ranızın, Pazar Postası, 20. 1. 1957.

Genel Şiirleri — Sirk, Pazar Postası,

1. 12. 1957.

Genel Şiirleri — Ömer Hevce, Pa-

zar Postası, 9. 12. 1957.

Atilla İlhan

Yüceltiminde

YELKEN

Ayık Sanat Dergisi

— SEN SAVAS BÜYÜDÜKÇE VE KUTSALLAŞTIKÇA GÜZELSİN —

Ben savaşta büyüyen delikanlı
bir yanım
savaşta olmalı benim,
savaşta büyüyen
bir yanım savaşta büyüyen
ve seni büyümeli bir diğer yanım.
Çünkü sen savaşta güzelsin,
ve savaşın bütün tanrıları güzeldir..

Dudağım patlıyorsa,
adının yerine kan taşıyorsam
dudağında,
tuzlu kanın tadı
ve dudağım güzeldir.

Çünkü bir savaşta tanımlarız böylece.
Ellerinde mazetleri
ve ağır topları bulunan,
kan kusan,
kan ve soysuz adamlar kusan
bir kalabalığa yürüyerek,
koşarak
ve halkın coşarlığında
güzel olanın
savaş ve sen olduğunu bilerek
gülemiz olduğunu bilerek
gideriz. Ve
kutsal bir savaşta çizeriz yeryüzünde...

H. Can Aksin

Genel Şiirleri — Şiir Anlamına Ay-
kırılık, Pazar, mayıs 1961.

Şiir Tarzın — İkinci Yeni, Elkiç,

15. 1958.

Berlin Tapan — Dışarı Sizi Göz-

lemek, Pazar Postası, 29. 12. 1957.

Berlin Tapan — Bir Savın Baza Ka-

pak Meşure, Pazar Postası, 31. 1. 1959.

Turgut Uyar — Yenide Aramızın

Genelin, Pazar Postası, 9. 3. 1958.

Turgut Uyar — Salınakım, Pazar

Postası, 14. 12. 1956.

Turgut Uyar — Anlam Sancı, Pa-

zar Postası, 26. 3. 1958.

Turgut Uyar — Muazzam Sığı-
r, Pazar Postası, 7. 9. 1958.

Turgut Uyar — Bir Yüce, Pazar Pos-

tası, 14. 12. 1956.

Turgut Uyar — Yar Üykümlüden

Sözün, Forum, ocak 1959.

Apdın Vardık — Ev Reçel, Pazar

Postası, 7. 4. 1957.

Suat Kemal Yelken — Anlaşma Şi-

ir Öler mi? Yedigöze, 12. 1. 1959.

Nispet İyazhan — Çöküş İkinci Ye-

ninin Söze Değil, Evrimin Bir Sıra-

dır, Evrim, mayıs 1964.

H. KİTAPLARDA YER ALAN YAZILAR

İsmet Beşirî — Edip Cansever, 1961,

S. 43-64.

Asım Beşirî — Çok Kapalı Odu,

1961, S. 65-100.

Asım Beşirî — Okuduğum, 1967, S.

40-47.

Hüseyin Cahit — Eleştirilerden

Önce, 1958, S. 57-64.

Muhsin Fazıl — Düşünceye Sığı-

1960, S. 39-17, 23-30.

Ahmet Kabaklı — Türk Edebiyatı:

III, 1960, S. 526-540.

Öküz Rafat — Perçemli Sokak, 1956,

S. 7-9.

Suat Kemal Yelken — Düşünce, Pa-

zar, 1960, S. 69-70.

III. SORUŞTURMALAR

— İkinci yeni için omuzlar ne di-

yor, Pazar Postası, 27. 1. 1957/3. 2. 1957/

30. 2. 1957/12. 2. 1957/24. 2. 1957, soruştur-

ma cevap verileri — Yüzme Gecesi, Ev-

rim Akad. İlhan Berk, Edip Cansever,

Edip Cansever, Turgut Uyar, Ahmet Oktay,

Önder Nispet, Nihat İyazhan.

— İkinci Yeni ve eleştiriler, Ye-

digöze, 31. 1. 1960/30. 4. 1960, soruştur-

ma cevapları: Edip Cansever, İlhan

Berk, Edip Cansever, Melis Ekgün,

Atilla İlhan, Nevzat Üstün, Turgut U-

yar, Nevai Canlı, Önder İnce, Ah-

met Arif, Ahmet Kalkal, Behçet Neza-

hiç, Kemal Öner, Oğuz Taner, Hü-

seyin Cahit, Asım Beşirî, Hikmet Di-

ğorçuk.

IV. ACIK OTURUMLAR

— İkinci Yeni tartışmaları, Yelken,

Nasrın 1960; oturuma katılanlar: Ar-

if, Hatipoğlu, İ. Afar, Tuncel, Bü-

lent Habero, Gürül Sözen, Yener Ke-

leşir, Düşünce Öküz.

— Şiir üzerine açık oturum, Anı,

11. 4. 1967; oturuma katılanlar: Fethi

Nasr, Mehmet Fırat, Asım Beşirî, Bek-

hettin İllis, Cevat Çapan.

TÜRK SOSYALİSTLERİNİN
HAFTALIK DERGİSİ

ANT

Yeni ve dünya olaylarını en seçkin
kalemlemlerle en gerçekçi şekilde
değerlendirmektedir.

ABONE: P.K. 934 — İSTANBUL

